

[Forside](#) [Indhold](#) [Arkiv](#) [Abonnement](#) [Profil](#) [Links](#) [Kontakt](#) [English](#)

Præterea censeo: Jensens Tonight

Af [BAMSE UVENNER](#)

Om Præterea censeo

Præterea censeo er et fast indslag i 16:9. Her får skiftende skribenter og tegnere spalteplass til - under pseudonym - at komme med mere eller mindre seriøse ud- og indfald mod alle sider af filmens verden. En skønsom blanding af ucensurerede krigs- og kærlighedserklæringer. Ordet er frit ...

Man bliver så træt, at man næsten ikke orker det. Skal man virkelig til endnu en gang at lave en mudderkage og kaste den efter nogen, der har ondt i røven?

Lad os starte med den officielle version:

I komedien SPRÆNGFARLIG BOMBE får Tonny (Ulrich Thomsen) efter en tiltrængt skilsmisse endelig bevilget nogle timers samvær alene med sine to børn. Gensynet fejres med en tur i biografen for at se de nye film af den verdensberømte og anmelderroste danske instruktør Claus Volter (Nikolaj Lie Kaas). Men filmen er slet ikke det mesterværk, som plakaten lovede, børnene græder, og Tonny kan ikke få sine 471 kroner tilbage for billetter og slik. Tonny giver ikke op, han opsøger Claus Volter for at få en forklaring og pengene igen. Det er dog nemmere sagt end gjort at få penge ud af en mesterinstruktør ...

En ren Jesper Olsen

Er popularitet lig med kvalitet, og kan man måle hvor god eller dårlig en film er ved at måle antallet af biografgængere, der gerne vil have pengene refunderet? Spørgsmålene er en tilbagevendende del af en aldrig uafsluttet boksekamp mellem filmbranchens kommercielle og kunstneriske interessenter - og mellem folk i al almindelighed. *Sprængfarlig bombe* forsøger at dække sig ind under den diskussion, men i virkeligheden er den et ubehjælpeligt og ubehageligt forsøg på at latterliggøre de 3-4 eneste filminstruktører i Danmark, der virkelig har

et stort internationalt potentiale.

Sådan set er der ikke noget galt med hverken kritik eller satire, men når man udelukkende går efter manden (eller rettere mændene) og ikke har for fem flade øre saglig kritik at komme med - ja, så er det, at man bliver træt. Så træt, at man bare får lyst til at [citere sig selv](#) (udskift selv navnene, så historien passer).

Men lad os da endelig udbrede disse *insider jobs* til andre kunstarter. Jeg foreslår, at den kunstner, der skal male bolighuset Ilvas næste serieproducerede oliemaleri, skal skrive "Asger Jorn var en klam horekar!" med halvusynlig blæk henover hele billedet. For i Danmark må man ikke skille sig ud, og stor kunst skal da ikke have nogen omkostninger! I stedet for skal vi alle sammen sidde på rad og række og underholde os selv til døde over Tomas Villum Jensens perlerække af spillefilm som f.eks. *Kærlighed ved første hik* og *Min søsters børn*. For selvfølgelig bliver en film bedre af, at der er 300.000, der ser den. Lidt på samme måde som hakkekød fra Netto og joggingsæt fra Bilka bliver bedre og bedre, jo flere der køber det.

Meta eller pengene tilbage

I fiktionen er der syv biografgængere, der ser Claus Volters film på premiereaftenen, men der er så vidt vides kun én, der vil have pengene tilbage. Kunne man eventuelt forestille sig, at en syvendedel af de forventede 300.000 publikummer til *Sprængfarlig bombe* også kunne tænke sig at få pengene tilbage - og skal vi i så fald ikke aftale, at vi rent faktisk kræver det denne gang? Og hvad med Det Danske Filminstitut, kan de mon få de 7,5 millioner kroner, som de har støttet filmen med, tilbage? Majken S. Eliassen (Filmz) bemærker et sted i sin anmeldelse tørt, at det er ironisk, at en så dårlig film faktisk handler om en mand, der vil have sine biografpenge tilbage, fordi filmen var noget lort - en detalje der formodentlig uintenderet ender med at blive filmens eneste vellykkede metakommentar.

Apropos de to gange Jensen, så var der vist en gang en anden Jensen, der i et talkshow udsatte intetanende gæster for et stadigt varmere stolesæde. *Sprængfarlig bombe* er mindst ligeså plat, den er umotiveret personlig, og den genererer langt mere varm luft. Faktisk er den Nordisk Films 100-års jubilæumsfilm, men den er hverken et *Jahrhunderttalent* eller blot et vellykket og morsomt "æv bæv" fra klassens frække dreng. For så skal man nødvendigvis både være talentfuld og sjov ... og for øvrigt gå i klassen.

Jeg gad forresten godt vide, om den overraskende utilslørede kopi af plakaten fra Tom Hanks-filmen *Catch Me If You Can* i sig selv er tænkt som en metakommentar? Skal man forestille sig de 2 x Jensen, der iført seler og korte bukser sniger sig ind på hr. Boe bagfra, giver ham en pat-vrider og løber grinende væk, alt imens de råber, "I kan ikke fange os"? Nej, gu' ka' vi ej fange jer - FORDI VI IKKE GIDER!

- - -

Fik jeg i øvrigt sagt, at *16:9* er et lorteblad (med et lorteslogan), og at det er en ganske forudsigelig rygmarvsreaktion, at man sætter undertegnede til at spidde en film som *Sprængfarlig bombe*? Selvfølgelig i et krampagtigt forsøg på at klamre sig til en illusion om, at man kan bygge et elitært magasin udelukkende af nuller og ettaller ...

 [Udskriv denne artikel](#)

 [Gem/åben denne artikel som PDF](#)

 [Gem/åben hele nummeret som PDF](#)

